

Autor: Radim Lhoták

Podobá se pravdě, že život čerpá svůj smysl z mnohem hlubšího zdroje, než by se dnes mohlo zdát. Život je podle všech jeho projevů síla, jejíž mohutnost nachází oporu ve vyšším kosmickém principu. Z toho vyplývá, že jde o fenomén věčný a nezničitelný. Slušelo by se proto dát poněkud nový smysl pojmu transcendentna, než bylo dosud zvykem. Je-li Život sám principem všeho jsoucna, musí být i jeho transcendentní zdroj bytostně životný, dynamický a proměnlivý.

Transcendentno pod tíhou náboženských diskursů historické éry lidstva nabylo význam ideálna, jisté instance dokonalosti, předobrazu všech jsoucna vytvořeného absolutním duchem všemohoucího Boha. Odkud se však bere ona víra v dokonalý obraz světa zplozeného představivostí nejvyššího Stvořitele? Copak může sebelepší představa existence odolat tvůrčímu pokušení něco na ní změnit tak, aby byla v jistém směru lepší? O existenci světa v jeho totalitě to musí platit dvojnásobně. Nutnou podmínkou života je světlo, životadárná energie. Nejvyšším smyslem života je tvoření. Nejvyšším hybatelem tvoření je Duch, z jehož představivosti vznikají všechny životní formy. Teprve se vznikem životní formy lze myslet její kvalitu, nakolik je to forma dobrá. Měřtkem dobra všech životních forem je potom krása, lad a harmonie, neboli jak se tyto formy snoubí v životaschopném celku. Být schopen vnímat, utvářet a hájit životný celek – není snad toto hlavní úkol Ducha? Ne nadarmo byla našimi prapředky chápána schopnost člověka žít v harmonii s přírodou jako projev vyspělé úrovně lidského smyslu pro pravdu a duchovní rozměr lidské existence. Stejně tak byla chválena starostlivá účast jedince na lidském společenství coby životném celku, který ho převyšuje a který mu dává smysl existence.

Cesta k pravdě a k poznání pravého smyslu existence má mnoho společného se zkoumáním života v jeho samé podstatě a původu. Pravdu o životě však nelze spatřit, pokud se budeme zabývat pouze projevy jeho forem, jako to dělá například moderní věda. Pravé poznání lze nabýt z dotyku a souznění s duchem, jenž se za těmito formami skrývá. Teprve skrze duchovní zřetel lze odhalovat podstatu věcí v jejich skrytosti. Duchovní vhled, onen transcendentní rozměr poznání, ovšem vyžaduje vnitřní sílu, jíž poznávací subjekt dokáže

vládnout. Slovansko-árijské Vědy popisují devět stupňů duševních sil člověka, devět mocností duše, které v sobě musí člověk od narození postupně aktivovat, aby se utvořil k síle duchovnosti. Pokusme se nyní prozkoumat, co tyto stupně znamenají a jakým niterným zráním musí člověk projít, aby byl schopen duchovního zřetele a mohl tak dospět k pravé moudrosti.

Uvedme si nejprve duševní síly člověka v přehledné stupnici podle úrovně jejich vyspělosti:

1. Síla instinktu – Instinktivní (nejnižší) člověk.
2. Síla smyslu – Smyslový, sentimentální člověk.
3. Síla rozumu (intelektu) – Rozumný, intelektuální člověk.
4. Síla vůle – Volní člověk.
5. Síla mysli – Myslící člověk.
6. Síla slova – Tvořivý člověk.
7. Síla duše – Duševní člověk. Od duchovního se odlišuje jinou úrovní.
8. Síla umu a vůle – Zduchovělý, umný člověk, který tvoří s pomocí Ducha.
9. Síla Ducha a víry – Duchovní člověk.

Síla instinktu

Instinkt představuje nejnižší duševní schopnost a zahrnuje i zvířecí pudy. Převahou instinktu v jednání člověka se z něho stává mírně zušlechtěné zvíře. V názoru lidí bývá instinkt často zaměňován s intuicí. Řekne-li někdo: „Vycítil jsem instinktem, jak se věci mají,“ je mnohem blíže pravdě, než když prohlásí: „Byl jsem veden intuicí.“ Ve většině případů, kdy lidé mluví o intuitivním jednání, jde právě o instinkt. Instinkt je buď vrozený (pudy), nebo nabytý zkušeností (podvědomí). Setká-li se člověk s nějakým novým jevem, pro nějž nenachází analogii, nezbyvá mu nic jiného, než tento jev prozkoumat smysly a tak zjistit jeho účinek na vlastní bytost. Výsledný efekt jevu, jak je nakonec vnímán v pocitech, zda byl jeho účinek slastný či bolestný, milý či odpudivý, se následně zapíše do podvědomí jednice ve formě hodnotového soudu dobrý – špatný. Tak vzniká podvědomá zkušenost. Při každém dalším kontaktu se stejným či podobným jevem vrací instinkt okamžitou pocitovou reakci ve shodě s podvědomím. Instinktivní člověk potom obvykle jedná vstřícně či odmítavě podle této zautomatizované pocitové reakce. Není myslím nutné dlouze vysvětlovat, nakolik podvědomé jednání může být a často bývá zavádějící v případě, že automatický hodnotový soud byl uplatněn čistě na základě vnější podobnosti. Takovým způsobem například převážně reagují lidé při prvotním výběru svého partnera. Velice často se řídí pocitovým vnímáním typu člověka podle toho, jak ho mají zasunutý v podvědomí. Skutečnost, že se v novém případě jedná o úplně jiného člověka, je nikterak netrápí. Pokud onen „první dojem“ spojují s intuicí, coby vyšším vodítkem jejich rozhodování, hluboce se mýlí. Tomuto klamu nejčastěji podléhají ženy. Stejně pozadí mají i tak zvané energetické bloky, s nimiž pracují módní psychokinetické praktiky. Nejde o nic jiného, než o manipulaci podvědomím u lidí, pro něž instinkt je hlavní duševní silou řídící jednání.

Síla smyslu

Pro spojení smyslu s duševními silami člověka je nutné pojem smyslu rozšířit za kategorii pouhých receptorů vnímání hmotné reality, k nimž patří známých pět smyslů reagujících na přímé podněty fyzikálního světa. Mít pro něco smysl má hlubší význam. Podle védské moudrosti našich pět smyslů představuje čtyři energetické kanály vnímání zprostředkující základní orientaci v čtyřrozměrném světě hmotného časoprostoru. Člověk byl však původně geneticky disponován více kanály vnímání, přičemž rozsah těchto schopností se liší podle rasové predispozice. Černá rasa má šest kanálů vnímání. Na druhé straně evolučně nejvyspělejší bílá rasa je původně schopna získávat informace o světě s využitím až 16 ti kanálů vnímání. Míšením ras se samozřejmě tyto schopnosti značně omezily. Naši slovanští prapředkové dbali o to, aby každý dospělý příslušník rodu měl otevřených minimálně osm kanálů vnímání. První čtyři kanály zprostředkované našimi pěti smysly fungují u každého zdravého člověka vždy. Další čtyři kanály je nutné rozvinout správnou výchovou, učením a vedením mládeže v duchu přirozené tradice a úcty k životním jistinám rodu.

Pátý kanál je duševní vnímání. Patří sem smysl pro vzájemnost, empatie a všechny emocionální vazby utvářející vnitřní celistvost společenství. Duševní vnímání je dnes vytlačeno odcizením, individualismem a v obecném smyslu politikou či politikařením v rámci totalitního státu, jímž se běžný občan uzavírá do klece přiznaných práv a přikázaných povinností.

Šestý kanál duchovního vnímání má pro nás již prakticky nepředstavitelný význam. Védská tradice zde mluví o schopnosti vnímat vyšší energetické hladiny universa a projevy života v jeho transcendentním založení. Je možné hovořit o vnímání nám skrytých souvislostí prvotní energie stvoření. Taková schopnost vnímání byla v naší historické době zcela přebita křesťanským náboženským učením likvidujícím v člověku prozíravost, samostatné myšlení a touhu po svobodném poznání. Po smrti všemohoucího Boha svým destruktivním dílem vše zpečetil přizemní a z duchovního hlediska primitivní ateismus.

Sedmý kanál v pořadí souvisí s vnímáním mnohorozměrné rodové paměti. Rod o sobě je vyšší bytost, která má vědomí o všech svých příslušnících. Každý jedinec jako součást rodu má možnost vnímat všechny pokrevní, duchovní a dědičné predispozice, poznávat tradice, získávat smysl pro rodovou kontinuitu a vědění cestou dědictví hodnot, společných obřadů, uctívání předků, aktivního podílu na společném díle a v neposlední řadě naslouchání radě moudrých stařešinů.

Osmým vyšším smyslem, jímž se završuje zdravý život a organické bytí celého rodu, je kanál vnímání harmonie s přírodou. Žít v souladu s přírodními zákony, jejími živly a přiměřeně užívat darů přírody, bez nichž žádná pozemská bytost nemůže dlouhodobě existovat, to by měl mít člověk zakotveno ve své duši jako ničím nezkalený cit pro samoregulaci, samoobnovu a vnější rovnováhu. Vše, čím člověk koná proti přírodě, škodí sobě samotnému. Pokud dnešní člověk ztratil smysl pro reflexi svého konání z reakcí samotné přírody, potom může již jen sám nad sebou udělat kříž a doufat ve vyšší síly, že se ho ve chvíli nejtěžší zastanou. Bez rozsáhlých ztrát na lidských životech a všeobecného utrpení se to však těžko obejde. Přitom zavírat oči před skutečností a jen se utíkat do blahosklonné nevědomosti nemůže trvat věčně.

Ostatních osm vyšších smyslů vnímání má cosi společného s aurou a moderní věda je shrnula pod jeden deklasující pojem paranormální. Nemá proto smysl je v tomto článku uvádět, vymykají se totiž běžné schopnosti chápání dnešních lidí.

Síla rozumu

Pro všechny racionalisty, logiky a zastánce realistického názoru mám špatnou zprávu, rozum jako duševní mohutnost je z celkových devíti teprve na třetím stupni duchovní a poznávací zralosti člověka. Bohužel tomuto stupni odpovídá i úroveň poznání naší slavné racionální a empirické vědy. Bytost disponující pouze rozumem, smysly a instinkty patří do ohroženého živočišného druhu rozumných zvířat. Ohroženého proto, že užívá rozum k ničení ostatních forem života ve svůj ničím neospravedlnitelný prospěch. To se mu musí nutně vymstít. Rozum, v řecké filosofii nazývaný Logós, je téma natolik v moderní době propírané, že nemá smysl se jím více zabývat.

Síla vůle

K tomu, aby mohl alespoň rozum převzít svoji řídicí roli v jednání člověka, je nutná ještě síla vůle. Pouze volní člověk jedná podle rozumu. Naopak samotná vůle bez rozumu zjevně nenachází smysluplné uplatnění. Teprve vůle podložená rozumem dělá z lidského balíčku citů a prchavého sentimentu rozumného člověka. Rozum jako vlastnost vyšší organizace hmoty obdařené vůlí, taková je nakonec i definice pojmu homo sapiens a materialistické pojetí člověka moderní vědou i filosofií. Jakkoliv je z hlediska vědecké moudrosti rozumné jednání zcela nedostatečné k tomu, aby se člověk stal bytostí hodnou svého jména, to znamená duchovní bytostí, je nutno říct, že je dnes těch lidí, kteří jednají podle rozumu, jen velmi málo. Nezapomeňme ale dodat, že na tyto čtyři mohutnosti ponížený člověk se stal předlohou pro všechna duchovní zkoumání lidské přirozenosti především ze strany křesťanské duchovnosti. Je možné rovněž říci, že právě judaisticko-křesťanská náboženství omezila lidskou bytost na čtyřrozměrný plagiát člověka pod stigmatem jeho nekompatibility s reálným světem, z něhož má být věřící člověk teprve vykoupen pokáním a spasen jako těla zbavená ovce v božím království. Vše ostatní je v moci Boha všemohoucího, o jehož podstatě nemá nikdo s křesťanských ideologů ani ponětí, natož aby mohl prokázat jeho existenci.

Síla mysli

Podle východní filosofie mysl určuje celkový vnitřní stav člověka a ovládnutí mysli je podmínkou vnitřního klidu, čistoty a vyrovnanosti. S očištěnou myslí se člověk otevírá vyšším formám vnímání. To je smysl meditace. Zde dostatečně chápeme, nakolik síla mysli vyžaduje na nižším stupni rozvinutou sílu vůle. Bez dostatku vůle nelze ovládat ani mysl. Mysl však není totéž co rozum. Mysl může využívat rozumu. Na druhou stranu rozumný člověk ještě není bytost myslící. Mysl v sobě zahrnuje jiné formy inteligence, než poskytuje pouhý intelekt. Myšlenka sama o sobě nemusí být v souladu s rozumem, to však neznamená, že je nesmyslná či nesprávná. Rozum jako Logós, obzvláště v aristotelském významu toho slova, nemá sám o sobě poznávací schopnost, a už vůbec ne sílu platné erudice, smysluplné kreativity či tvořivosti. Popatřit myslí na dosud skryté formy existence a začít tušit hlubší

souvislosti, na to sám rozum nestačí.

Síla slova

Popsali jsme sílu mysli jako pronikavou energii působící za hranicí čistého rozumu. Mysl sama o sobě však ještě nemá sílu dát svým myšlenkám srozumitelný tvar. Není v pravdě uchopitelné myšlenky, dokud nedostane svůj sdělitelný obsah pomocí slova. Dokud se nevyslovíme, dokud své myšlenky nezformulujeme do jazykového výrazu, dotud nebyla síla mysli dostatečně uplatněna. Nelze myslet Něco, aby vše, čím se naše mysl projeví na venek, byla věta: „Cítím, že to mám.“ Nelze ani cokoliv popírat výrokem: „Já to cítím jinak.“ Cítit neznamená myslet. Kdo Něco jen cítí, a nedokáže to vyslovit, ať mlčí a naslouchá slovům moudrých a vzdělanějších. Pak se i jeho cítění změní pod převahou síly slova.

Galští kněží se nazývali Druidové. K tomu, aby se z učedníka stal uctívaný vykladač pravdy, musel se dotyčný naučit celé vědění Druidů nazpaměť. Trvalo mu to obvykle 20 let. Toto učení, tento zdánlivý dril nebyl samoučelný. Pravda se stává věděním teprve tehdy, když může být vyslovena v ustáleném významu i smyslu. Teprve síla slova dělá z učení úcty hodnou moudrost, teprve síla slova získá své žáky k následování ve společném názoru a vojáky k obraně duchovního dědictví. Z téhož důvodu můžeme říci, že současné školství nikoho nevzdělává ani nevede k vědění či moudrosti, když se z jeho metod výuky odstranilo získávání znalostí, když se přestalo zkoušet, zda je žák schopen své znalosti jasně a zřetelně formulovat z vlastní mysli a paměti.

Na úrovni síly slova se rovněž začíná koncentrovat tvůrčí energie, zdá se, že bez schopnosti vládnout slovem nelze mluvit o skutečné tvořivosti. Člověk není tvůrčí, pokud neumí dát věcem tvar a pojmenovat ho, vyjádřit se o jeho smyslu. Setkání s tvůrčím člověkem přináší zcela novou zkušenost. Člověk tvořivý v pravém smyslu toho slova je odrazem nejhlubší podstaty života, jeho ryzího principu. Takový člověk vyžaduje a také si zaslouží otevřenost srdce a v jeho blízkosti se nachází tajemství pravé lásky. Na to by měl pamatovat každý, kdo k lásce hledá cestu.

Proti tomu jako smutný kontrast vystupuje současná orientace na bezduchou kreativitu, na výtvarnou činnost, design, umění iluze, všechny možné i nemožné výplody výtvarníků a návrhářů, šokující monstra architektů, novost a neotřelost za každou cenu, jde v takovém případě vůbec ještě o tvorbu?

Síla duše

Hle, jak vysoko musí být člověk, aby se mohl nazývat oduševnělý. Takový člověk ovládá mysl, aby vydala plody tvořivosti, takový člověk dává věcem tvar a smysl, slovy se vyjadřuje k jejich pravdivému obrazu, takový člověk žije duševním pohybem a soudím, že veškerý pohyb nižší úrovně, kam patří sport, hry, zájmové aktivity či návštěvy kulturních představení, ponechává na chvíle odpočinku, regenerace, péče o tělo a fyzické uvolnění. Takové aktivity, jimiž dnešní lidé vedle existenčního obstarávání vyplňují veškerý ostatní čas, nic podstatného nerozvíjí.

Podle védského vědění mají duši všechny objekty v přírodě, a patří k nim i bytosti nerostného charakteru. Vše z oblasti vnímatelného světa má totiž původ i základ v prapůvodní energii života. Princip našeho života, tvořivý a směřující k dokonalosti, vychází z prvotního impulsu světla. Duše je hybatelem tohoto principu a s pomocí světla poznání zraje ke kráse zušlechťováním na cestě evoluce od nižších k vyšším životním formám. Tak i smysl života lidského jedince je předurčen k tomu, aby rozvíjel svoji duši a dospěl tak postupně k vyšší formě duchovnosti. Síla duše je předstupněm Ducha, jímž se člověk hlásí k dosažení vyšších světů universa, ke svým božským praotcům. Rozvojem duchovních schopností se teprve člověk začíná dotýkat transcendentna, oné vyšší energetické hladiny bytí zaplněné mnohorozměrnými a pomocí základních smyslů nezjistitelnými bytostmi.

Síla umu a vůle

Rozvojem duševních schopností tvůrčího člověka v jeho volném zápase o vyšší hodnoty a poznávání pravdy se stává člověk umným. Naši slovanští předkové ho nazývali zduchovnělým. Um vyžaduje účast vůle, neboť umným se člověk nestává bez boje a snahy. Povšimněme si, z jakého podloží vyrůstá umění. Umělec musí být člověk umný, musí projít všemi sedmi stupni duševního vývoje, aby mohl tvořit pravé umění. Zde nacházíme kritérium hodnoty uměleckého díla. Pravé umění plodí dílo silou rozumu, silou mysli, silou slova a silou duše. Každý umělec hodný svého jména vládne všemi těmito silami, má rozvinuté všechny dostupné kanály vnímání. Mistrovské umělecké dílo je potom výsledkem hlubokého zápasu o smysl života, pravdu, dokonalost tvaru, nejjemnějších výrazových forem krásna, jinými slovy o význam estetická v jeho nejhlubším a mnohorozměrném obsahu.

Umný člověk je na prahu pravého vědění, síla umu a vůle ohlašuje vůdčí osobnost, k níž by se měly upínat oči ostatních lidí, pokud nechtějí upadnout do temnoty a otroctví. Na takovém stupni duchovního vývoje se nacházejí osvícení vládci, učitelé národů, všichni bojovníci za pravdu a mučedníci pravdy. Takových lidí je dnes, zdá se mi, strašlivě málo, a pokud existují, žijí na okraji zájmu společnosti. A to je děsivé.

Síla Ducha a víry

Síla Ducha je nejvyšší schopnost člověka, k níž dospěje pouze jedinec na duchovní cestě poznání. Poznáním jediné a nejvyšší pravdy dochází duchovní člověk k víře. Zde je nutné vysvětlit, že slovo víra má ve védské tradici zcela jiný význam, než se dnes chápe. Věřit něčemu, věřit v Boha, aniž to Něco bylo proniknuto hlubokým poznáním, to není víra v původním slova smyslu. Slovansko-árijské Vědy mají slovo RA pro prvotní světlo zavádějící do kosmu princip pozitivní existence života. RA jako světlo poznání znamená nejvyšší zdroj vědění, nejvyšší pravdu o světě. Ví-RA potom znamená mít vědění o RA, směřovat k nejvyšší a jediné pravdě, k pravdě objektivní.

Z pozice síly ducha a víry je rodu darována kultura, což neznamená nic jiného, než kult RA. Rozhodným kritériem kulturního člověka je svědomí. Svědomí, původně být s Védami, žít podle jejich pravdy a příkázání, je forma odpovědnosti k rodu, jíž se reflektuje vůle světlých bohů dát svým lidským potomkům životní pravdu, sílu dobra a jistinu zachování čisté rasy se

DÉLSKÝ POTÁPĚČ

všemi jejich evolučně vyspělými schopnostmi proti temným silám vesmíru, proti silám zla a jejich parazitické existenci.

Typy duší podle Slovansko-árijských Véd.

Závěrem si ještě uvedme, do jakých kategorií podle duševní vyspělosti naši slovanští předci dělili lidské bytosti. Člověk je bytost řízená osmou a devátou úrovní duševních sil, přičemž zdroj těchto sil vychází z transcendentní podstaty. Vyšší božská bytost, s níž člověk navazuje transcendentní komunikaci, se nazývá As. As je bůh dříve žijící na zemi a zakladatel slovansko-árijského rodu. Asové jsou potom předlohy slovanských, ale například i helénských, bohů a jedná se o reálné bytosti, nikoliv absolutně dokonalé. Od slova As pochází rovněž název Asie, která je posledním domovem Rodu Asů Strany Asů (ve zkratce RASA), tedy našich prapředků.

Lidská bytost sedmimocná, tedy disponující sedmi úrovněmi duševních sil, se nazývá Lida. Trojmocné bytosti, jimiž je převážně zaplněna dnešní západní civilizace, mají v názvu Žit. Jedná se o rozumná zvířata bez vyšších duševních schopností.

Proti těmto kategoriím člověka transcendujícího na světlou stranu vesmíru (k nebeským sférám), kde vládne pozitivní životní princip, stojí podobné kategorie lidí cizího původu, které psychicky a mentálně odmítají duchovní vzestup, cestu ke světlu, a v jejichž názoru nenachází místo nic, co neodpovídá jejich subjektivní představě o životě. Lida tak má protějšek v názvu Nelida, Žit v názvu Nežit. Opak Člověka s vyššími schopnostmi, ovšem položenými na oltář hrabivosti, moci, ovládnutí, parazitismu a zotročování druhých lidí, kteří mu mají sloužit, se nazývá Běs. Typickými Běsy jsou dnes zástupci finančních a podnikatelských elit, právníci a politici. Kategorie Nelida a Nežit potom přísluší maniakům, zločincům a jejich skrytým ochráncům.